

Proti jutru je zbudilo Bernardka ropotanje po oknu.

»Vstani, Bernardek!« je klical tuj glas.

Opravil se je in spoznal orožnike. Odprl je vrata in premišljeval, če nimajo tudi njega kaj na sumu. V tem ni človek nikdar dovolj gotov, morda je kje kaj preveč rekel, morda so ga obdolžili česa posebnega. Potem je spoznal tudi kramarja Mihalko.

»Pojdeš z nami, Bernardek, gremo k Baližu.«

»Jaz?« se je zavzel stavec. »To je stvar občinskega moža.«

»To sem jaz,« je dejal kramar. »Pa je treba dveh.«

»Sploh pa, jaz sem bil sedem dni zaprt. Saj mi ne morete zaupati.«
Stari orožnik je zamrmral:

»Zaprt gori, zaprt doli. Mi že vemo, kako je s to stvarjo. Pa daj, Marko, stopi vseeno k Majku. Možakar je sicer malo gluha, pa poglavitno, da ne bomo sami.«

Bernardek se je zadovoljen oddahnil in se vrnil v hišo. Otroci so se bili zbudili in stali presenečeni ob oknih.

»Orožniki, orožniki,« so šepetali.

Prišel je še gluhi Majk in stari orožnik Peregrin jih je počasi vodil proti Baliževi hiši. Utonili so v temi in Bernardkovi niso nekaj časa čuli drugega ko topot nog. Potem so se začuli rezki glasovi, nekdo je razbijal po Baliževih oknih in vratih. Čez čas je vse usahnilo v zamolkel govor, ki je naposled popolnoma potihnil.

»Bomo že zvedeli, če bo kaj posebnega,« se je odpravljala Bernardek spat. »Nekaj gotovo ni v redu, mi pa ne bomo za tožnike.«

Drugo jutro ni bilo nič posebnega. Baliževi so hodili okoli hiše popolnoma vsakdanje. Tudi Henrika so videli. Prikazal se je na pragu, bil je bled, vendar je zasmehljivo gledal v svet. Sedel je pred hišo in izzivalno žvižgal, kadar se je prikazal kdo izmed Bernardkovih na vrt.

Pač pa je eno naslednjih pomladnih noči nenadoma zagorel podkranški kozolec. Plamen je šinil k nebu tako nenadoma in tako silno, da se je oglasil plat zvona, ko je že pojemal. Ljudje so planili iz spanja, prišli so gasilci, bajto so pač rešili, kozolec se je pa zrušil v ogenj.

»Saj ni bil dosti vreden,« so dejali ljudje.

Podkranški Miha je stal ko brez moči poleg ognja, strmel je v plamen in stiskal ustnice. Kraj bajte je ječala stara mati. Nato si je nenadoma popravil klobuk in vzkliknil:

»Drugič bom bolj meril.«

Ljudem ni bilo jasno, kaj je hotel povedati, stari Baliž pa in Bernardkovi, ki so se prerivali v gneči, so se spogledali in razumeli. Baližu so se zaiskrile oči, velik in dolg se je prerinil izmed ljudi, pljunil je po tleh in zamrmral:

»To bomo še videli!«

(Dalje.)

Otroška modrost

Nadebuden sinček

Jankec: »Očka, ali je bilo črnilo, ki si mi ga včeraj kupil, zelo drago?«

Očka: »Zakaj to vprašaš? Ne posebno.«

Jankec: »Zaradi mamice, ki se tako jezi, ker sem ga razlil po prtju.«

Vljudna Rezika

Mama uči Reziko: »Če kdo odraslih nima sedeža v tramvaju, morajo otroci vstati in mu ponuditi svoj prostor.«

Rezika sedi v tramvaju in vljudno reče sprevodniku:

»Prosim, sedite na moj prostor, gospod, jaz lahko stojim!«